

книгата на масата, потърка се между вѣждата и ухото, като да разбуди ума си, и зададе високо единъ въпросъ. Дѣвойчето мълчеше. Тоя студень, непривѣтливъ погледъ, проникваше, като мразъ, въ дѣтеката му душа. То се смути и нито помнѣше какъвъ бѣ въпроса. То погледна жално Рада, като че просѣше помощъ. Стефчовъ му повтори въпроса. Пакъ мълчеше.

— Да си иде, каза той сухо на учителката, — извикайте друта.

Излѣзе друго момиче. Зададе му се въпросъ. То чу, но го не разбра и останж безмълвно. Безмълвна бѣше и цѣлата публика, която зе да испытва мъчително чувство. Дѣвойчето стоеше, като заковано, но очичкитѣ му се налѣхж съ сълзи страдалчески, които не смѣяхж да се проронжтъ. То се насили пакъ да отговори нѣщо, заекнж се мъчително и замлъкнж. Стефчовъ погледнж ледено Рада и избѣбра.

— Доста небръжно е прѣподавано. Повикайте друга ученичка. Рада съ глухъ гласъ произнесе друго име.

Третата ученичка отговори съвсѣмъ друго: тя не разбра питанието. Като видѣ въ поглѣда на Стефчова неудобрѣние, тя се въсчуди, па се озърнж безнадѣжно на около си. Стефчовъ ѝ зададе другъ въпросъ. Тоя пжтъ момичето нищо не отговори. Смущението затъпи погледа му, безъ кръвъ останжлитѣ му устни затреперахж и то изведнжжъ исплака съ гласъ и бѣгѧ та се скри при майка си. Всички чувствувахж мъка и товаръ на душата. Майкитѣ, чиито дѣщери не бѣхж още искаревани, въ недоумение и уплашени гледахж напрѣдъ. Всѣка треперяше отъ страхъ да не чуе името на своето дѣте.

Рада стояше, като треснжта. Капка кръвъ не бѣше останжала въ лицето ѝ; мъченически трѣпки подрѣпвахж блѣднитѣ ѝ бузи; по челото ѝ, дѣто одѣвѣ се четѣхж толкова деликатни ощущения, нѣколко едри капки потъ избихж и умокрихж скулуфитѣ ѝ. Тя не смѣяше да дигне